

[Poul Møller.]

dette system. Efter min opfattelse må det imidlertid, inden man forlader princippet om ensartet folkepension til alle, føre til dybtgående overvejelser, om man skal sige: du skal have mere, desto mere du har tjent.

Man har herved fastholdt selve ideen i den svenske ordning, men derved har man også fået ordningens administrative besværligheder. Det er jo administrativt set en ret vanskelig opgave at finde de 15 bedste indkomstår for enhver person, der fylder 67. Det kan da godt være, at når vi nærmer os balancepunktet i år 2020, vil der være en enkel elektronisk databehandlingsfunktion, der ordner det problem. Det kan måske så til den tid gå lige så enkelt, som det går for Bladkompagniet at distribuere vore blade. Så kan det blive ret tilfældigt, hvad vi får af folkepension hver af os, men lad os i hvert fald håbe, at det kan gøres.

Indtil det tidspunkt vil det imidlertid naturligvis være overordentlig vanskeligt at finde op til 45 år tilbage i tiden for at få at vide, hvad der er de 15 bedste år. Hvor har de pågældende boet, og hvordan er de flyttet? Nogen ved dårligt nok, hvor de har boet de forskellige år, men alt det skal vi altså finde frem til, og så skal man regulere hvert af disse 45 indkomstår og føre dem à jour med den siden stedfundne prisudvikling og velstandsudvikling. Når man så har gjort det for alle 45 år for hver enkelt 67-årig, skal man — efter at have taget de 15 bedste år ud — til at udregne gennemsnittet af disse 15 bedste år, og endelig tager man 30 pct. af dette gennemsnit. Så ved man, hvad manden skal have i fremtiden. Men det er jo en ret så indviklet proces, man her indlader sig på, og det må man vide, inden man godkender princippet om, at de bedste år skal lægges til grund for ens fremtidige folkepension.

Når man sænker pensionsprocenten 60 til 30 — hvad jeg ikke bebrejder regeringen — bliver administrationsbesværet jo også forholdsmæssigt større, for desto mindre denne tillægspension betyder i forhold til, hvad

den betyder i Sverige, desto mindre grund er der jo til at sætte administrationen i gang. Forskellen mellem den højeste og den laveste pension efter regeringens forslag er, så vidt jeg kan se, omkring 9.000 kr., medens den efter det svenske system er det dobbelte.

Heroverfor har regeringen så fremført det argument, som vel nok mange mennesker er optaget af, nemlig at den, der har betalt meget til en ordning, også skal have mere end den, der har betalt mindre. Dette er jo for så vidt også et brud med de sociale traditioner, vi er vant til herhjemme, som vi har været enige om, og som især socialdemokratiet har støttet, nemlig at selv om man havde betalt noget mere, fordi man havde været rigere, så skulle man ikke stilles bedre, når man skulle nyde godt af ordningen, men lad det nu ligge.

På den måde, man vil opkræve beløbet, kan det jo, bortset fra de selvstændige erhvervsdrivende, overhovedet ikke siges, at f. eks. den højere funktionær har betalt mere til denne ordning end den lavere funktionær eller arbejderen, for man tager jo hele virksomhedens lønsom og betaler derudfra, og som socialministeren så rigtigt var inde på det i sin erkendelse af, at dette naturligvis er en omkostningsstigning for virksomhederne med de prismæssige følger, enhver omkostningsstigning har, så kommer vi altså til at se, at den reelle betaling, det er prisstigningerne, og disse prisstigninger rammer, så vidt jeg kan se, socialt helt anderledes end efter teorien om, at den, der har betalt meget, skal meget have. Den rammer for det første alle de nuværende folkepensionister, der skal have nul.

Jeg ved da godt, at socialministeren har sagt, at folkepensionen skal forbedres, men i det omfang tillægspensionsudgifter og indtægter påvirker priserne, rammer de måske hårdest dem, der får mindst, nemlig de nuværende gamle, og derfor kan man ikke, når man laver det som en skat eller en afgift, der belaster priserne i samfundet og betales af de enkelte borgere igennem pris-